

כח:

עין משפט‏ **נר מצוה**

גה א ב מיי פייג מהל' עדות הלכה ו סמג לאוין רטו טוש"ע ח"מ סימן לג סעיף ג:
גו ג מיי שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף ז:
גו ד מיי שם הלכה יא טוש"ע שם סעיף ו:
גח ה מיי שם הל' יד טוש"ע שם סעיף ט:
גכז ו מיי פ"ב מהלכות אכל הלכה ג סמג לאוין רלה טוש"ע י"ד סי' שענ סעיף ד וסי' שעד סעיף ד טוש"ע אה"ע סי' נה סעיף ה:
סז מיי פכ"ב מהל' אבות הלכה ב סמג ענין מח טוש"ע אה"ע שם וסי' נז:
סח ה מיי שם פ"י הלכה יא סמג שם טוש"ע אה"ע סי' נה סעיף ו:
סכ ט מיי פייג מהל' עדות הלכה יג סמג לאוין רטו טוש"ע ח"מ סימן לג סעיף ח:
סג י ב מיי שם הל' ז טוש"ע שם סעיף ד וע"ש:

סד ל מיי פ"ח מהל' גירושין הלכה ח סמג ענין מח טוש"ע אה"ע סי' קל סעיף ח:
סז מיי פ"ח מהל' עדות הלכה יג סמג לאוין רטו טוש"ע ח"מ סימן לג סעיף ח:
סג י ב מיי שם הל' ז טוש"ע שם סעיף ד וע"ש:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואין מטמא וכו' כתי' הוא וכן היא וכו' על הטומאה ואית דל"ג אינה מטמאה הס"ד כ"ל: (ב) בא"ד ואלו דוקא נמי: י"ב וצדכ"מ דף יח פ"י רש"י להדיח דוח קלי' אמי כהונה דלון סופין אומה לעמא לו חט"כ דמתי' לה יעמא מזהו הוא ע"ש: (ג) ד"ה שגלחו מלה וכו' ציט' נותקין הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה ודח"ה לגיסו והיינו וכו' ודח"ה לחורגו הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה ומאי גיסו דקאמר וכו' עד טענה הויין הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה גיסו דהו' רב וכו' להעיד לו הס"ד ואח"כ צ"ל זהו נוסח אחר וכו' דמתן גילו שמי וכו' הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה אלא חורגו:

רבינו חננאל

אחי אביו בן אחות חמיו וכו': רב איקלע למיבין גוייל' בעי מיניה מהו שיעיד אדם לאשת חורגו א"ל בסורא אמרי בעל כאשתו. בפומבד"י אמר אשה כבעלה כלומר עדותו פסולה. מנא לך דכתיב עדות אחי אביך לא תגלה אל אשתו לא תתקב דודתך היא מיכן שהאשה כבעלה. רב נפק למתרי משכון לה' חייא רבה עבר בחד אתר ואשכח ר' יוחנן יותיב מקשי' תנינן חורגו לבדו אשת חורגו מהו בעל חורגתו מהו אשה כבעלה הבעל כאשה. וקמת אשת חורגו כחורגו. והבעל כאשה. רב חסדא בעי משה שיהא כשר באשת פנחס (א

(א) מכלא עד ריש דף כ"ע ע"פ סמך ככ"י

גִּיסוֹ אִבְדּוֹ וב"ש חורגו. אינס שוים דחורגו לצדו למעוטי בנו וחתנו וגיסו לצדו לא למעוטי בנו דהא ברייתא ר' יוסי היא אלמא חשיב צעל אחות אמו והיינו בן גיסו ולא אחא למעוטי אלא חתנו כדפי' הקונטרס ומדמסקי' דהלכה כר' יוסי דגיסו לצדו למעוטי חתנו

יש לדקדק כ"ש שנים הנשואים שתי

צנות אחיות או צנות שני אחים דכשרים:

והא מודו רבי אֵלעזר במזויף מתוכו. מדמהדר ליה אביי

הכי משמע דס"ל כרזי אלעזר דאמר עידי מסירה כרמי אלמא קסבר אביי כתב לאחד ומסר לאחר זה שמסר לו קנה דהכי א"ר אלעזר צסוף מי שהיה נשוי (כתובות דף נד: ושם) ותימה הא אביי הוא דאמר בפ"ק דצ"מ (דף יג. ושם) עדיו צחתומיו זכין לו וי"ל דהויא דכתב לאחר מיירי צב' שטרות הויאלס ציוס אחד שזמנס שזר דכיון דלא מוכח מתוך השטר איזה קדם לא שייך למימר עדיו צחתומיו זכין לו ואולינן צתר מסירה אצל היכל דמתוך השטר מוכח איזהו קדם עדיו צחתומיו זכין לו ואפילו נמסר לצסוף !

צכ"י

אמרן אלא לאפוקי מינה אבל לעיולי לה לא מהימן ולא היא הלא שגא לאפוקי ולא שגא לעיולי לא מהימן מאי דעתך בדאמר ר' חייא בר אמי משמיה דעולא **י**אשתו יארוסה לא אונן ולא מטמא לה וכן היא לא אוננת ולא מטמאה לו ימתה אינו יורשה ימת הוא גובה כתובתה התם בשארו תלה רחמנא אכתי לאו שארו היא הכא משום איקרובי דעתא הוא והא איקרבא דעתיה לגובה: חורגו לבדו: ת"ר **י**חורגו לבדו רבי יוסי אומר גיסו ותניא איך גיסו לבדו ר' יהודה אומר חורגו מאי קאמר אילימא הכי קאמר חורגו לבדו והוא הדין לגיסו ואתא ר' יוסי למימר גיסו לבדו והוא הדין לחורגו אלא מתני' דקתני גיסו הוא ובנו וחתנו מני לא ר' יהודה ולא ר' יוסי ואלא הכי קאמר חורגו לבדו אבל גיסו הוא ובנו וחתנו ואתא ר' יוסי למימר גיסו לבדו אבל חורגו הוא ובנו וחתנו ואלא הא דתני ר' חייא שמונה אבות שהן עשרים וארבעה כמאן לא כר' יוסי ולא כר' יהודה אלא הכי קאמר חורגו לבדו אבל גיסו הוא ובנו וחתנו ואתא ר' יוסי למימר גיסו לבדו וכ"ש חורגו ומתני' ר' יהודה ברייתא ר' יוסי אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי ההיא מתנתא דהוי חתימי עלה תרי גיסי סבר רב יוסף לאכשורה דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוסי אמר ליה אביי ממאי דרבי יוסי דמתניתין דמכשר בגיסו דילמא רבי יוסי דברייתא ידפסיל בגיסו לא ס"ד דאמר שמואל כגון אנא ופנחס דהוינן אחי וגיסי אבל גיס דעלמא שפיר דמי ודילמא כגון אנא ופנחס משום דגיסו קאמר אמר ליה זיל קניה בעדי מסירה כר' אלעזר והאמר רבי אבא למודה רבי אלעזר במזויף מתוכו שהוא פסול א"ל זיל לא שבקי לי דאותביניה לך: ר' יהודה אומר כו': א"ר תנחום א"ר טבלא אמר ר' ברונא אמר רב הלכה כרבי יהודה רבא אמר ר"ג אין הלכה כרבי יהודה וכן אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן אין הלכה כר' יהודה איכא דמתני לה להא דרבה בר בר חנה אהא את זו דרש רבי יוסי הגלילי ²ובאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם וכו' תעלה על דעתך שאדם הולך אצל שופט שלא היה בימיו אלא זה שהיה קרוב ונתרחק אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הלכה כר' יוסי הגלילי בני חמוה דמר עוקבא קרובים

וצנו וחתנו י' (כשרים לגיסו) דלצעל אחות אמו דקתני דמתנימין דהוי קרוב וכן גס הוא קרוב לו דהוי ליה בן גיסו לא פליג רבי יוסי עלה ומודה הוא דבן גיסו פסול לו משום דליהו לדידיה צעל אחות אמו אצל משום קורבה דבן גיסו לא מפסיל ונפקא מינה דמתן גיסו כשר וכו': מאי גיסו דקאמר רבי יוסי אף גיסו. ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: הכי גרסינן **אלא הכי קאמר חורגו לבדו אצל גיסו הוא ובנו וחסנו ואסא רבי יוסי למימר גיסו לבדו אצל חורגו הוא ובנו וחסנו: אלא הא דסני רבי חייא כו' לא רבי יהודה ולא ר' יוסי.** דלר' יהודה ט' אבות הוויין צמתני' צר מחורגו וכן לר' יוסי טעשה הוויין: **אלא חורגו לבדו אצל גיסו הוא ובנו וחסנו ואסא ר' יוסי למימר גיסו לבדו וכל שכן חורגו: ומסני' רבי יהודה.** דקתני בן וחתן צגיסו: **צרייטא ר' יוסי.** אפיך גיסו וחורגו הוי ח' אבות וצנים וחסנים. ואית דמוקמי להאי בן גיסו דקא מכשר ר' יוסי צבן שיש לו לגיסו מאשה אחרת כי היכי דלא לפלוג ר' יוסי אצעל אחות אמו ולא מיתוקמי' שפיר דכל צניהס דמתני' מאותה אשה קאמר ועוד אי מאשה אחרת מכשר ר' יוסי מכלל דתנא דידן מאשה אחרת נמי פסול משום קרוב צחתמת קרוב מיקשי לרב חסדא דלכשר צחאי האח דהשתא בן גיסו פסול משום אחי בן אחות אשתו אחי האחסי מיציעאי: **פלגה כר' יוסי.** קס"ד כר' יוסי דמתני' דלא פסול אלא קרוב הראוי לירש וגיסו ואינו ראוי לירשו: **דפסיל צגיסו.** דקתני גיסו פירושא דגיסו אחא לאשמעיי: א"ל למקבל לפסולא דגיסו כגון אלא ופנחס שהיה אחיו וגיסו מכלל דגיסו דעלמא כשרין: **משום גיסו.** ושמורא פירושא דגיסו אחא לאשמעיי: א"ל למקבל מתנה: זיל קנייה **צעדי מסירה.** אס יש לך עדים אחרים שמסר לך שטר זה צפניהס הציאס ויעידו ותהיה שלך. דסבר כרזי אלעזר דאמר' צמסכת גיטין (ד' ג:) אפי' לא חתמו צו עדים אלא שנתנו לה צפני עדים כשר וגוצה מנכסיס משועצדים שאין העדים חותמים על הגט אלא מפני תקון העולם: **צמזויף מסומו.** שחתמו צו עדים פסולים שהוא פסול דצמאי קני ליה צהאי שטרא הא' שטרא חספא צעלמא הוא:

זה בורר פרק שלישי סנהדרין

מסורת הש"ס

(א) גבר"ס: א"ל צסורא, (ב) צבריי"ף ונרלא"ש לימא, (ג) נעירובין קב: ועי"ן, (ד) גני' הערוך אובלי פירוש אובלי כסוי החצות שאין צהס דיטוב אלא הנחה צללנד, (ה) צ"מ ית. נע"ש צ"ען יצמות כט: ע"ש מג: ע"ש כתובות נג. ע"ש ופט: ע"ש, (ו) גיטין ד. ודף י: צ"צ קע, (ז) ר"ה כה: ע"ש קידושין סו: ע"ש, (ח) נצמדנר סו, (ט) רש"ל מ"א, (י) צרש"י צנבלפסי לימא להך שמי מינות, (כ) האס כ"ל, (ל) נוע"ע מוס' גיטין ח. ד"ה מפני,

תורה אור השלם

1. ערות אחי אביך לא תגלה אל אשתו לא תתקרב דדתיך והא: ויקרא יח יד וקאת אל הבהגים וקלינס ואל השפט אשר יהיה בקימים הוהם ודירשת ויהגידו לך את דבר המישפט: דברים ז ט

מוסף רש"י

כי אכלא. כסוי (ובכורות טז.) לא אונן. אין אמינת חל עליו לאיסור אילנת קדשים (ב"מ יח.) ולא מטמא לה. אס כהן הוא. דכתיב כי אס לשארו, והיינו אשתו, ואיל לאו שארו הוא דלא צלו עדיין לדי קרוב צכר (שם), וכן היא אינה אוננת. להיות אסורה בקדשים (יבמות כט.) ולא מטמאה לו. לא משום הכונה קאמר, דאין כהנים מחזירות על הטומאה, דכתיב בני אהרן, אלא אינה וקוקה לעמא לו, לא כהנת ולא ישראלית, שמתה להעסק בצטעה ממז מזהה האמורים צפרשה, דכתיב לה יעמא, ומתה לה יעמא מזהה ואס לא להה מטמאה אחרו על כרתו, ומעשה צוסף הכהן סי' צמרי' (ב"מ יח. ובעי"ז בחובות נג. טפג) אינה צריכה להעסק כו, ולא דוקא ולא מטמאה, דהא צנות אהני לא חוהרו על הטומאה, אלא איירי דנקט לא אוננת, דלעטריך ליה, נקט ולא מטמאה, דבעי למיתני תמתי צדידה ולי ודידיה, כך שמעתה, ולי נראה ולא מטמאה כגון צרגל, שישראלים מחזירים על הטומאה מוצנענלת לא תגנו (יבמות כט.), מתה אינו יורשה. מציית צית אביה, דלא תקון ירושת העצל עד שמכנס לחופה או שתמסר לשליחם (בחובות ג:) דגני ירושת העצל שארו כמי, לשארו הקרוב אליו ממספתמו וירש אותה, ממאן שהעצל יורש את אשתו (שם טפג.) והא לאו שארו הוא (ב"מ יח.), מת הוא. צחייא, גובה כתובתה. מנה מאחיס ותוספת אס כתב לה (בחובות ג:) וצדכסת לה מן האירוסין מיתוקמא (יבמות כט.).

קרוצים